

THE NOTHING I NEEDED

FERDINANDO FREGA

EKKERTIÐ SEM ÉG ÞURFTI

THE FAMILY · 15

Elisabetta konan mín ákvað að fara í frí með Giorgiu dóttur minni, ásamt bróður sínum Michele og konu hans, Cinziu.

Ferðinni var heitið í hús frænda á Sikiley, þar sem þau ætluðu að verja fimm dögum í að jafna sig eftir streitu hversdagsins.

Áður en þau skildu mig eftir einan, fyrir utan þá ábyrgð að gæta bandaríska labradorhundsins míns, sem eitt sinn hafði átt kærustu í Napolí og tekið upp hundahreim heimamanna, gættu þau þess að segja mér að búið væri fullt af mat. Þau skildu líka eftir handa mér fimmtíu evrur fyrir aukaútgjöldum dagsins og gerðu mér ljóst að þegar þau kæmu aftur ætluðust þau til þess að húsið væri í fullkomnu lagi og liti ekki út eins og hamfarasvæði á heimilinu.

Á hverjum degi hringdu þær. Báðar höfðu þær áhyggjur af hundinum. Hafði hann borðað? Hafði hann drukkið nóg vatn? Hafði hann farið út að ganga? Hafði hann gert þarfir sínar? Hafði hann fundið félagsskap?

Á einhverjum tímapunkti stakk ég upp á því að þær hringdu beint í hann og leyfðu honum að svara spurningunum sjálfur, kvörtunum meðtöldum.

Hvað mig varðaði fékk ég aðeins eina og eina rólega spurningu frá konunni minni.

„Ertu búinn að borða?“

Og ég svaraði jafn rólega.

„Já, ástin mín.“

Ahahahahahahahahah.

Svo rann heimkomudagurinn upp.

Forvitin úr hófi fram gengu þau inn í húsið.

Allt var tandurhreint. Eldhúsið var óaðfinnanlegt. Ekki einn diskur var úr stað.

Þau urðu svo hissa að þau stigu aftur út, stóðu á ganginum og veltu fyrir sér hvort þau hefðu farið inn í ranga íbúð.

Mágkona mín, dóttir háttsetts foringja karabíniera, rannsakaði vettvang glæpsins gaumgæfilega og óskaði mér til hamingju, um leið og hún spurði hvernig í ósköpunum slíkt hefði getað gerst.

Einmitt þegar allir héldu að tæknibrellunum væri lokið söfnuðumst við saman við eldhúsborðið og þau sáu mig koma með fimmtíu evrurnar í hendinni, tilbúinn að skila þeim.

Andlit þeirra mættust. Augun töluðu heilt samtal án eins einasta orðs.

Spurningin kom samstundis.

„Borðaðirðu ekki?“

Og ég svaraði:

„Jú, takk. Að minnsta kosti þrisvar á dag. En ég vissi að ég þurfti ekkert annað. Ekkertið nægði mér til að lifa. Það var allt sem ég þurfti.“

Ég brosti og fór einn út að ganga.

Því að velgengni á aldrei að deila.

Hún er eins og ís. Hver og einn þekkir bragðið á sínum eigin góm, jafnvel þegar það er sama bragðið fyrir alla.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂